BRAĆA GRIMM

Crvenkapica

BRAĆA GRIMM

Crvenkapica

JUGOREKLAM — LJUBLJANA

ila jednom mala, ljupka djevojčica, svi su je voljeli, a najviše njena baka, koja joj je nastojala ispuniti svaku želju.

Jednom je svojoj maloj unučici poklonila divnu kapicu od crvenog baršuna, koja joj je tako lijepo pristajala da više nije bez nje htjela izlaziti u šetnju. Zato su je nazvali Crvenkapicom.

Jednog dana majka joj reče: — Spremi se, Crvenkapice, da odneseš baki ovu košaricu s kolačima i vinom. Bolesna je i slaba, pa će se tvojim darovima sigurno obradovati! Pazi samo, kad budeš prolazila kroz šumu! Ne zadržavaj se i ne skreći sa staze da ne padneš i ne razbiješ bocu. Onda bi jadna baka ostala bez vina. A kad dođeš baki, reci lijepo „dobar dan, bakice!" i ne zaviruj tamo u svaki kutić.

Sunce je sjalo s plavog neba, ptičice su veselo cvrkutale, a Crvenkapica je, s košaricom u ruci veselo poskakivala putem, žureći bakinoj kući.

Kako je baka stanovala duboko u šumi, Crvenkapica je morala pješačiti više od pola sata, dok joj se među drvećem ne bi ukazao crveni krov bakine kućice.

Tek što je zamakla u šumu, pred Crvenkapicu iskrsnu vuk. Ona nije znala

kakvu opasnu zvijer ima pred sobom, pa se ni malo nije uplašila.

— Dobar dan, Crvenkapice! — pozdravi je vuk umiljatim glasom. Crvenkapica pristojno odzdravi, a vuk je upita: — Kuda tako rano, drago dijete?

— Idem baki! — odgovori Crvenkapica.

— A što ti je to u košarici! — raspitivao se dalje radoznali vuk.

— Nosim joj malo kolača i vina! — odgovori djevojčica. — Baka mi je bolesna, pa će joj ovi darovi dobro doći da se malo okrijepi.

— Ah, tako! A reci mi, Crvenkapice, — upita sad vuk s neobičnim sjajem u očima, — gdje živi tvoja baka?

— Njena kućica nije daleko odavde. Još petnaestak minuta hoda. Sa svih strana okružena je visokim jelama, pa je nije teško naći.

Vuk je smišljao nekakvo zlo, jer na kraju reče u sebi: — Istina da bi ovo mlado nježno stvorenje bilo ukusan zalogajčić, ali ću se njime osladiti tek kad pojedem njenu baku! S malo lukavstva, pojest ću i jednu i drugu!

Jedno vrijeme vuk je išao šutke uz Crvenkapicu, pa će iznenada: — Zar ne vidiš ovo divno cvijeće svuda naokolo kako te mami i moli da ga ubereš? I zar ne čuješ taj slatki cvrkut ptica što kruže nad tvojom glavom, kao da žele da ti napoje sluh? Oborila si oči kao da si pošla

u školu. Kuda žuriš? Zar te ova raskošna šuma ne mami svojom ljepotom?

Crvenkapica podiže glavu. Šuma je zaista bila krasna. Blistavi zraci sunca probijali su se kroz čipkasti zastor lišća. Poigravali su na svakoj travci. Cvijeće je mirisalo svuda oko nje.

— Zaista — pomisli Crvenkapica — bakica leži bolesna i ne vidi ništa od ove ljepote! Stručak svježega šumskog cvijeća sigurno bi je obradovao! A još je rano, pa se mogu malo zadržati. — I Crvenkapica, zaboravljajući na obećanje koje je dala majci, odskakuta sa staze u šumu, te pođe od cvijeta do cvijeta, birajući one, koji su je najviše mamili svojim mirisom i jarkim bojama. Oko nje su zujale zlaćane pčele i kružile cvrkutave ptice, dok je ona zanesena branjem cvijeća, zalazila sve dublje i dublje u šumu. Zečići i vjeverice susretali su je pitajući se u čudu: — Što li će ova djevojčica tako duboko u šumi i to sasvim sama? Da se nije slučajno izgubila? — Ali Crvenkapica je veselo skakutala naokolo, pa šumski stanovnici naprosto nisu znali što bi mislili. I šutjeli su.

Za to vrijeme vuk je žurio stazom prema bakinoj kući. Kad stiže tamo, on proviri kroz prozor, pa kad vidje da je starica sama u kući, zakuca na vrata.

— Tko je? — javi se baka iz postelje.

— Ja sam, Crvenkapica! — odgovori vuk što je mogao slađe. — Otvori mi! Donijela sam ti kolača i vina!

— Vrata nisu zaključana! Pritisni samo kvaku, drago moje dijete! — doviknu starica, a vuk kad to ču, nahrupi na vrata, baci se na preplašenu staricu i proguta je. Zatim je obukao staričinu haljinu, navukao na glavu njenu kapicu i legao u krevet navukavši zastore na prozor, ka-

ko ga Crvenkapica ne bi odmah prepoznala. I stade čekati.

Dugo je Crvenkapica lutala šumom berući cvijeće, i tek kad joj je ono toliko otežalo u ruci da ga je jedva mogla nositi, sjeti se bake. Šuma je najednom postala mračna i tajanstvena. Ptice su prestale pjevati, a sunce se sakrilo za oblake.

Crvenkapicu obuze strah od samoće usred gluhe šume. Bilo je mračno i ona pohita da što prije iziđe, ali kvrgavo korijenje pod nogama, teška kita cvijeća i košarica otežavali su joj hod. Kad napokon izbi na proplanak pred bakinu kućicu, Crvenkapica se začudi vidjevši da su vrata širom otvorena. Dok je prelazila prag bakine kućice ona osjeti kako joj nekakva tjeskoba pritišće dušu i pomisli: ‚Zašto mi je najednom tako hladno oko srca?' pa uzviknu: — Dobar dan, bakice! — Ali joj nitko ne odzdravi. Crvenkapica tada pritrča postelji i razmaknu zastor. Pred njom je ležala njena baka s kapicom duboko natučenom preko lica, i njen izgled uplaši djevojčicu.

— Jao, bakice — uzviknu Crven-

kapica — a zašto imaš tako velike uši?
— Da te bolje čujem! — odgovori vuk bakinim glasom.
— A zašto imaš tako velike oči?
— Da te bolje vidim!
— A zašto imaš tako dugačke ruke?
— upita zatim Crvenkapica.
— Da te lakše zgrabim!
— A zašto su ti, bakice, tako velika usta?
— Da te lakše progutam! — uzviknu vuk, skoči iz postelje i proguta malu Cr-

venkapicu.

Nakon tako obilne gozbe vuk leže da malo odrijema. Hrkao je tako snažno da su se tresla prozorska okna.

Pored kućice je prolazio lovac. — Kad sam ovdje, da svratim na časak, da vidim kako je baka, treba li joj što! — pomisli on. Na svoje veliko iznenađenje umjesto bakice ugleda vuka. — Ha, tu li si stari razbojniče! — promrmlja lovac. — Odavno te tražim! Sad si dolijao! — On dohvati pušku da ubije vuka, ali se onda sjeti da bi još možda mogao spasiti staricu, pa poteže nož da vuku raspori trbuh. Tek što je zaparao trbuh lovac ugleda kapicu od crvenog baršuna. On zapara jače, i Crvenkapica iskoči van govoreći: — Oh, kako sam se uplašila! Nisam ni znala da je tako mračno u vukovom trbuhu!

Zatim lovac izvuče baku, koja je jedva disala od straha i uzbuđenja. Onda lovac dovuče veliko kamenje kojim napuni vukov trbuh i zašije ga. Nije prošlo mnogo vremena, a vuk se probudio. Kad ugleda lovca s puškom nagne u bijeg, ali pod težinom kamenja jedva se dovuče do praga gdje ugine od silnoga straha.

Lovac priskoči i odere vuku kožu, a baka nareže kolača da ponudi hrabrog lovca, ne zaboravljajući na Crvenkapicu.

Zatim otvori bocu s vinom i nalije sebi i lovcu po punu čašu, a Crvenkapici pun naprstak. Bilo je to mirisno i jako vino od kojeg se baki svakim gutljajem vraćao djelić snage, i poslije treće čaše baka se već sasvim dobro osjećala. Tako je baka opet postala bodra i čila na Crvenkapičinu veliku radost.

Lovac se stade raspitivati kako im se desila nezgoda s vukom. Crvenkapica mu redom ispriča kako je srela vuka u šumi, i kako je bio ljubazan prema njoj.

— Da, da — reče lovac — bio je to veliki prepredenjak! Zato je i dočekao takav kraj.

Kako se bližila večer, Crvenkapica i

lovac oprostiše se od bake , i krenuše kući držeći se za ruke.

Zabrinuta što se Crvenkapica ne vraća, iako je već padala noć, njena majka je sva brižna stajala na vratima. Napokon ugleda Crvenkapicu gdje dolazi s lovcem. Potrča joj u susret, a Crvenkapica joj ispriča što se sve dogodilo i obeća da nikada više neće s puta — i da vidite! — održala je obećanje.

Prepričao: SLOBODAN LAZIĆ

GRIMMOVE BAJKE

Izdavačko preduzeće »JUGOREKLAM« - Ljubljana
Za izdavača: Hinko Urbanc

Oslobođeno plaćanja poreza na promet na osnovu mišljenja Republičkog sekretarijata za prosvetu i kulturu SR Slovenije br. 421-1/73 od 14. VI 1973.

Štampa: »NOVI DANI« - Beograd 1977.